

indeholdt følelsesbetonede angreb på zionismen og Israel, hvis eksistens hævdedes at umuliggøre fred i området. Alle stormagter blev anklaget for at have svigtet Palæstinas arabere. Det seneste udtryk herfor var den enstemmige vedtagelse i sikkerhedsrådet af resolutionen af 22. november d. å., som selv Sovjetunionen havde stemt for. De fleste *arabiske* landes talsmænd koncentrede sig om situationen efter 6-dages krigen i juni. Israel beskyldtes for talrige overgreb på arabisk liv og ejendom, internering og udvisningerne af arabiske civile og religiøse ledere, nedbrænding af landsbyer og plyndringer. Dertil føjedes de sædvanlige krav om gennemførelse af FNs resolutioner, først og fremmest generalforsamlingens resolution 194 (III) af 11. december 1948 om repatriering af henholdsvis erstatning til de arabiske flygtninge. Disse kunne ikke i længden leve på international velgørenhed, men måtte som det mindste nyde indtægterne af arabisk ejendom i Israel, indtil en endelig ordning var fundet. Israels forslag om direkte forhandlinger og om oprettelsen af en rehabiliterings- og kompensationsfond blev afvist. Den franske præsident fremhævedes som arabernes sande ven.

Israels repræsentant hævdede, at flygtningeproblemet ville løse sig selv, i samme øjeblik de arabiske lande søgte en ærefuld fred. Det var tilfredsstillende, at sikkerhedsrådsresolutionen af 22. november havde bragt løsningen af flygtningeproblemet i bred sammenhæng med en fredsslutning. Israel havde hverken pligt til eller mulighed for at løse flygtningeproblemet selv, men var rede til at samarbejde herom på internationalt og regionalt plan. Den israelske delegerede var bemyndiget til at foreslå, at konsultationer straks skulle påbegyndes mellem Israel, flygtningenes værtslande og de større til UNRWA bidragydende lande om en femårsplan for rehabilitering af flygtningene og for deres endelige integrering i områdets økonomiske liv. Videre gentoges sidste års forslag om oprettelsen af en reintegrerings- og kompensationsfond, til hvilken man kunne regne med Israels prompte og substantielle bidrag.

De arabiske synspunkter blev støttet af en række *østlande*, der understregede, at flygtningespørgsmålet ikke var et humanitært men derimod et politisk problem. Det

første skridt, der burde tages, var en fuldstændig tilbagetrækning af israelske tropper fra de besatte områder og øjeblikkelig tilbagevenden af alle flygtninge.

En række *vestlige* lande, heriblandt USA, Storbritannien, Canada og Sverige, krævede, at FNs resolutioner blev respekteret, og at alle nye flygtninge, der ønskede det, fik mulighed for at vende tilbage. I øvrigt fremhævedes den humanitære side af flygtningespørgsmålet. Storbritanniens repræsentant fandt, at organisationens økonomi burde bæres af et bredere udsnit af medlemskredsen; det var urimeligt, at to medlemmer skulle bære over 80 pct. af de samlede udgifter.

II. Resolutionerne.

USA forelagde det traditionelle amerikanske forslag, hvori det beklages, at resolutionerne 194 (III) og 513 (VI) endnu ikke var gennemført, UNRWA anmodes om at fortsætte sin virksomhed, og alle regeringer opfordres til at yde bidrag til flygtningearbejdet.

Derudover fremlagde 19 lande, heriblandt de nordiske (Sverige og Danmark var initiativtagere), efter arabisk tilskyndelse et resolutionsforslag, der bekræfter den ekstraordinære hastesamlings humanitære resolution nr. 2252, giver UNRWA særligt mandat til at fortsætte hjælpearbejdet også blandt de nye flygtninge og anmoder om bidrag hertil.

Endelig fremlagdes det fra tidligere samlinger velkendte forslag om udpegelse af en FN-„custodian“ til at varetage de arabiske flygtninges interesser i Israel.

Det amerikanske forslag vedtoges med 99 stemmer for, ingen imod, medens 2 afstod (Congo (Brazzaville) og Israel). Det nordiske forslag fik 102 stemmer (herunder Israel og alle de arabiske lande), idet ingen stemte imod, og 1 afrikansk land (Tchad) afstod. „Custodian“-forslaget blev i år for første gang vedtaget af udvalget med 42 stemmer for (bl. a. alle østeuropæiske lande med undtagelse af Rumænien, alle arabiske lande, en række asiatiske og enkelte afrikanske lande samt Spanien), 38 imod (vesten, inklusive Frankrig og de nordiske lande, en række latinamerikanske lande, Israel samt afrikanske lande af moderat